

[Indenrigsministeren]

nen, mens den sidste halvdel endnu tøver, og derfor kom der på mødet i København samtidig en henstilling om, at man for det første sætter tempoet op og for det andet allerede nu begynder at forberede det praktiske arbejde, så man er klar til at gå i gang og ikke skal afvente en egentlig ratifikation og først bagefter starte forberedelserne.

Derudover blev det også klart konstateret, at de nye ansøgerlande er meget stærkt interesserede i at gå ind i en parallelkonvention; man forbereder sig altså allerede nu i de pågældende lande på også at deltage i løsningen af problemerne.

Endelig var der en debat om, hvordan man kan forhindre misbrug af de eksisterende regler. Der var tale om, at man både er mere villig til at være restriktiv over for illegal indvandring og de mennesker, der arbejder illegalt, og at man rent faktisk skal sørge for, når en asylansøgningssag har været hele systemet igennem og der er givet afslag, at de pågældende ansøgere forlader landet igen.

Der var naturligvis også en debat på mødet om forholdene i det tidligere Jugoslavien, og jeg er meget glad for, at alle ministre tilsluttede sig en meget skarp fordømmelse af det, der sker dernede. Det var ikke noget, der optog en stor del af debatten, men det lå implicit i meningsudvekslingerne.

Endelig var jeg også glad for, at der kom en meget stærk fordømmelse af de racistiske handlinger, vi har set i en række lande, senest med mordbranden i Solingen. Både på immigrationsministermødet og på TREVI-mødet – altså justitsministermødet – gav man udtryk for en meget stærk fordømmelse som bevis for, at også her står EF-landene sammen.

Her i sidste runde vil jeg tage yderligere et problem op, som flere af ordførerne har været inde på, nemlig om man kan forvente, at jugoslaverne vender tilbage igen. Man brugte udtrykket et stort illusionsnummer, og at det bare er noget, regeringen siger, fordi man mere eller mindre vil stikke den danske befolkning blå i øjnene. Hertil er svaret: Nej, det er ikke det, der er tale om. Lovgivningen er karakteriseret ved, at der er tale om midlertidig opholdstilladelse.

Og så spørger man, om vi overhovedet kan forvente, at de pågældende vender tilbage igen, når tilladelsen udløber. Ja, det forventer

vi. Og det billede, som nogle ordførere har forsøgt at tegne ved at påstå, at de kun kommer hertil, fordi levestandarden i Danmark er så meget bedre, svarer på ingen måde til det indtryk, man erhverver sig gennem kontakt med de pågældende lande.

Jeg vil godt minde om, at den krig, der foregår i det tidligere Jugoslavien, jo netop er udtryk for, at folk har en meget tæt, næsten nationalistisk holdning til den egn, som de stammer fra. Det er jo en af årsagerne til borgerkrigen, og derfor vil det for en lang, lang række af disse menneskers vedkommende være en selvfølge, at lige så snart der er mulighed for det, vender de tilbage igen.

Det forholder sig jo også sådan, at ikke alle, der kommer hertil fra det tidligere Jugoslavien, kommer fra dårlige sociale vilkår. Det er et ganske almindeligt udsnit af befolkningen: arbejdere, bønder, læger og skolelærere og mange andre, og de vil da tilbage og genoptage deres gerning, hvor de slap. De er ikke kommet hertil for at forsøge at få del i de danske velfærdsgoder, men fordi deres land er i krig; og når den er slut, vil de hjem igen og være med til at genopbygge det, der er blevet ødelagt.

Jeg vil godt slutte med at takke ordførerne for en efter min mening spændende debat og først og fremmest for den indstilling, der gik igen i samtlige indlæg, bortset fra Fremskridtspartiets. Der er fortsat en stor vilje til at yde en indsats for flygtningene på det økonomiske niveau, vi kender i dag, og derfor tolker jeg også de vrangvillige indlæg fra f.eks. Det Konservative Folkeparti på den måde, at der ikke er tale om, at man vil skære ned i de midler, der skal anvendes. Vi kan konstatere, at bortset fra Fremskridtspartiet har alle partier i Folketinget den holdning, at vi skal yde en indsats på i hvert fald det samme økonomiske niveau som i dag, og at uenigheden alene består i, hvordan vi gør det bedst, altså hvordan vi praktiserer hjælpen. Jeg er glad for, at vi har fået den tilkendegivelse i dag, og jeg kan sige til hr. Helge Adam Møller, at vi skal nok vide at holde Det Konservative Folkeparti fast på det, også når vi skal tale om bevillinger senere hen.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Vi går så til anden omgang, hvis ordførerne måtte ønske en sådan.